

ἀγκυλίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγκυλίδα Θήρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀγκυλῖς.

1) Ἀκανθα, ἀκίς κττ. Συνών. ἀγκύλι Α 1. 2) Νύγμα δι' ἀγκυλίου. Συνών. ἀγκυλωματὰ 1. 3) Φυτόν τοῦ γένους τῆς ἀλμυρίδος (salsola) τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (chenopodiaceae), ἀλμυρὶς τὸ κάλι (salsola kali). Συνών. ἀρμυρίδι. [**]

ἀγκυλίζω ἀμάρτ. ἄγκελίζω Σέρφ. ἄγκελ-λῶ Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκύλι.

1) Ἐπὶ σφηκῶν, μελισσῶν, σκορπίων κττ. ἀγκυλώνω, κεντριζῶ, κεντῶ Σίφν.: Ἠκέλ-λίσέ με μὰ σφήκα. Τώρα μὲ ἄγκελ-λίσε ὁ σκορπίος. β) Μεταφ. ἐνοχλῶ, πειράζω Σίφν. 2) Ἐμπηγνύω τὴν μάχαιραν, τραυματίζω Σέρφ.: Τοῖς ἄγκελίζοντε τοῖς συκῆς κάθε χρόνῳ (ἐκάστην 1ην Μαρτίου πλήττουν διὰ μαχαιριδίου τὴν ρίζαν τῆς συκῆς, ἵνα ἐκχυθέντος τοῦ γάλακτος ἀπαλλαγῇ ἡ συκὴ τῆς ψώρας): Οἱ δεῖνα ἄγκελίζοντε μὲ τὸ μαχαίρι.

ἀγκυλοκρούω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκύλι καὶ τοῦ ρ. κρούω.

Βάνω ἀγκύλια, πλήττω μὲ ἀγκύλια, πειράζω, ἐρεθίζω.

ἀγκυλόνα ἡ, ἀμάρτ. ἀγιλόνα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκυλόνι. Πβ. βελόνι-βελόνα. Ἡ λ. καὶ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα παρὰ Λάνδφ Γεωπον. κεφ. 154. Ὁ τύπ. ἀγιλόνα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγελόνα.

Ἀκανθα, κέντρον, ἀκίς: Μοῦ μπήκι 'ς τοῦ δάχτυλου μὰ ἀγιλόνα.

***ἀγκυλόνι** τό, ἀγκελόνι Ζάκ. Κέρκ. Πελοπν. (Γελίν.) ἀγιλόν' Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκύλι κατὰ τὸ βελόνι.

1) Ὀξύμυρσινη ἡ ἀκανθώδης (ruscus aculeatus) Ζάκ. Συνών. ἀγριομερσίνη, κατοურλιά, λαγομηλιά.

2) Ἀκανθα, κέντρον Πελοπν. (Γελίν.) Σάμ.: Ὁ πάλιουρας ἔχει ἀγκελόνια Γελίν. Οἱ γκουρτσιές κι τὰ σπάλαθρα ἔχ'ν ἀγιλόνια Σάμ. 3) Τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν, τῶν σφηκῶν κττ. Σάμ. [**]

***ἀγκυλονίτης** ὁ, ἀγκελονίτης Θράκ. (Σιρέντζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀγκυλόνι.

Εἶδος βαλανιδεῖας.

ἀγκυλοστροφίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγκυλοστροφία Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἀντιελοστροφία Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀγκύλος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. στροφίς.

Συστροφή ἡ πλοκὴ τῆς κλωστῆς, οὐλότης.

ἀγκυλούδι τό, ἀμάρτ. ἄγκυλούδι Κῶς

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγκύλι.

Ἀγκύλι, μικρὸν ἀκάνθιον: Μοῦ μπήχη ἓνα ἄγκυλούδι 'ς τὸ πόδι.

ἀγκυλοχεύω Χίος (Καρδάμ. Συκ.)

Ἐκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀγκυλώνω καὶ λοχεύω κατὰ τὸν Κ' Ἀμαντ. ἐν Χιακ. Χρον. 2 (1914) 96 ἢ ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκύλι καὶ τοῦ ρ. λοχεύω. Πβ. ἀγκυλοκρούω.

Πειράζω, ἐνοχλῶ: Τὸ παιδί μ' ἀγκυλοχεύει.

ἀγκύλωμα τό, Θράκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ρόδ. κ. ἀ. ἀγύλωμα Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγύλ-λωμα Σύμ. ἄγύλ-λωμα Σύμ. ἄντζύλωμα Εὐβ. (Κάρυστ.) ἄσύλωμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Μέγαρ. ἀγκέλωμα Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσην. Σουδεν.) ἀγέλωμα Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Λακων.) ἀγκέλουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντζέλ-λωμα Κάρπ. ἄντζέλ-λωμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκυλώνω. Παρατηρητέα ἡ τροπὴ ἄντζύλωμα - ἄσύλωμα.

1) Νύγμα δι' ἀγκυλίου, ἀκάνθης, βελόνης κττ. ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἀγκύλωμα γίνεται μὲ σκλήθρα ἢ μὲ μουρτζεῖα (σκλήθρα = ἀκίς, μουρτζεῖα = ἀγριαπιδεῖα) Καλάβρυτ. Ἀπ' τ' ἀγύλωμα προήσθηκε ἡ χέρα Κρήτ. Τ' ἀγκέλωμα τῆς φραγκοσυκῆς ἀφορμάει Μεσσην. Ἐχω ἓνα ἀγέλωμα 'ς τὸ πόδι μου Κεφαλλ. Τί εἶν' αὐτὰ τ' ἀγκέλωματα πόπαθες! Μεσσην. Μόκαμε λόγια ἐκεῖνο τ' ἀγκέλωμα Σουδεν. Μὴ πονεῖ τ' ἀγκέλουμα 'ς τοῦ πονδάρη μ' Αἰτωλ. 2) Ἀκανθα, κέντρον Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ.) Θράκ. κ. ἀ.: Γέμισα ἄντζυλώματα 'ς τὰ χέρια - 'ς τὰ πόδια Κάρυστ. || Φρ. Ἐσπύλωματα ἔχει τὸ σπῆτι τοῦ δέν κάθεται μέσα; (ἐπὶ ἀνθρώπου μὴ ἀγαπῶντος τὴν ἐν τῷ οἴκῳ παραμονήν) Κονίστρ. β) Ἀκανθῶδες φυτόν Εὐβ. (Κάρυστ. Κονίστρ.): Πῶς θὰ περάσωμε, ποῦ ὁ τόπος εἶναι γεμάτος ἄντζυλώματα; Κάρυστ. 3) Μεταφ. πείραγμα διὰ λόγων, λόγος δηκτικὸς Κάρπ.: Ἐν ἡμπορεῖ νὰ μὴν ἀντιμιλήσῃ μὲ τ' ἀντζέλ-λώματα ποῦ τοῦ κάνεις Κάρπ. β) Δυσχέρεια, ἐνόχλησις, στενοχωρία Κρήτ. Ρόδ.: Τί ἀγκύλωμα τὸν εὗρηκε! Ρόδ. 4) Νόσος προερχομένη, ὡς πιστεύεται, ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας, οἶον παράλυσις, ἐπιληψία κττ. Κάρπ. Ρόδ. Σύμ.

ἀγκυλωματὰ ἡ, Λεξ. Κομ. ἀγκυλωματὰ Θήρ. ἀγκιλουματὰ Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκύλωμα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Ὁ τύπ. ἀγκιλουματὰ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγκελωματὰ.

1) Κέντησις δι' ἀγκυλώματος (ἀγκυλίου), καθόλου κέντησις, νυγμὸς Θήρ. — Λεξ. Κομ. Συνών. ἀγκυλίδα 2.

2) Μεταφ. πάθημα ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας Μακεδ. (Κοζ.): Ἀγκιλουματὰ κακὴ τοὺν ἡρθι.

ἀγκυλωματᾶζω ἀμάρτ. Παθ. ἀγκιλουματᾶζουμι Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκυλωματᾶ. Ὁ τύπ. ἀγκιλουματᾶζουμι ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγκελωματᾶζομαι.

Προσβάλλομαι ὑπὸ δαιμονίου ἢ ἐξωτικοῦ: Ἀγκιλουματᾶσ' κι ἀρρώστησι.

ἀγκυλωμάτρεσμα τό, ἀμάρτ. ἀγκιλουμάτρεσμα Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκυλωματᾶζω. Ὁ τύπ. ἀγκιλουμάτρεσμα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀγκελωμάτρεσμα.

Πάθημα ἐκ δαιμονικῆς ἐπηρείας: Ἀγκιλουμάτρεσμα τοὺν ἡρθι.

ἀγκυλώνω (I) Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἀ. — I Βενιζέλ. Παροιμ. 285,10 ἀγκυλώνω Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. ἀγκυλ-λώνω Νίσυρ. Ρόδ. Χίος ἀγκυλ-λώνω Σύμ. ἄγκυλ-λώνω Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) ἄγκυλ-λώνω Κῶς Ρόδ. ἄγκυλ-λώνω Σύμ. ἀγκυλ-λώνω Λέσβ. ἀγκυλ-λώνω Κυδων. ἀγκυλ-λώνω Χίος (Ὀλυμπ.) ἄγκυλ-λώνω Εὐβ. (Κάρυστ.) ἐντζυλώνω Ἀμοργ. ἐντζυλ-λώνω Χίος